

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

navrhovatelů:

- a) T. H.
- b) J. H.
- c) P. H.
- d) M. H.

všichni zastoupeni advokátem JUDr. Tomášem Davidem, sídlem
Opletalova 1417/25, 110 00 Praha

proti

odpůrkyni:

obec **Dolní Lukavice**, sídlem Dolní Lukavice 134, 334 44 Dolní
Lukavice

zastoupena advokátem Mgr. Marianem Francem, sídlem Škroupova
796/10, 301 00 Plzeň

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Dolní Lukavice vydaného usnesením Zastupitelstva obce Dolní Lukavice č. 17 ze dne 9. 6. 2022, který nabyl účinnosti dne 25. 6. 2022, event. na zrušení části tohoto opatření obecné povahy, a to ve vztahu k pozemkům p.č. X., p.č. XA., p.č. XB., p.č. XC., p.č. XD., p.č. XE., p.č. XF. a p.č. XG., katastrální území X, obec X,

takto:

- I. Opatření obecné povahy – Územní plán Dolní Lukavice vydaný usnesením Zastupitelstva obce Dolní Lukavice č. 17 dne 9. 6. 2022, se v textové i grafické části

v rozsahu, ve kterém byla vymezena plocha ostatní komunikace (DX) K4, z r u š u j e dnem 25. 6. 2022.

II. Ve zbytku se návrh z a m í t á.

III. Odpůrkyně je p o v i n n a uhradit navrhovatelům náklady řízení ve výši 71 084 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce navrhovatelů JUDr. Tomáše Davida, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Předmět sporu

1. Navrhovatelé a) až d) (dále společně jen „*navrhovatelé*“) se návrhem ze dne 22. 6. 2023, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „*soud*“) doručeným téhož dne, domáhali zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu D. L. vydaného usnesením Zastupitelstva obce D. L. č. 17 ze dne 9. 6. 2022, který nabyl účinnosti dne 25. 6. 2022 (dále též jen „*územní plán D. L.*“, „*územní plán*“ či „*ÚP D. L.*“), event. zrušení části tohoto opatření obecné povahy, a to ve vztahu k pozemkům p.č. X., p.č. XA., p.č. XB., p.č. XC., p.č. XD., p.č. XE., p.č. XF. a p.č. XG., katastrální území X, obec X.

II.

Návrh

2. Navrhovatelé uvedli, že jsou vlastníky, spolumajiteli či mají v SJM: - T. H. je vlastníkem pozemku p.č. X.; - P. H. je vlastníkem pozemků p.č. XA., p.č. XB.; - P. H. s T. H. vlastní každý id. ½ podílu na pozemcích p.č. XC., p.č. XD.; - P. H. s M. H. mají v SJM id. ¼ pozemků p.č. XE., p.č. XF. a p.č. XG.; T. H. s J. H. mají v SJM id. ½ těchto pozemků (id. ¼ vlastníků těchto pozemků F. T. není navrhovatelem).
3. Navrhovatelé jsou majiteli, spolumajiteli či mají v SJM pozemky, které jsou územním plánem přímo dotčeny, konkrétně se jedná o pozemky p.č. X., p.č. XA., p.č. XB., p.č. XC., p.č. XD., p.č. XE., p.č. XF. a p.č. XG., to vše v k.ú. L. u D. L., obec D. L., zapsané v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Plzeň-jih na LV č. XH, č. XCH., č. XI., č. XJ. (dále jen „*pozemky*“). Navrhovatelé se cítí být vydáním opatření obecné povahy – územního plánu D. L. zkráceni na svých vlastnických právech k výše uvedeným pozemkům a považují předmětný územní plán za nezákonný, a to z důvodů níže uvedených.
4. Navrhovatelé nebyli nikdy ze strany obce seznámeni s jejím záměrem na změnu využití části dotčených pozemků. Protože vždy měli s odpůrkyní korektní vztahy, nenapadlo je, že odpůrkyně na jejich pozemcích umístí svůj záměr DX, který bude v podstatě znamenat ztrátu jejich vlastnického práva k částem pozemků, resp. znehodnocení jejich zbývajících částí, které jim po realizaci daného záměru zůstanou. Až zpětně si uvědomili, že se vše událo za jejich zády, protože skutečnou motivací odpůrkyně bylo usnadnění přístupu do areálu společnosti LUKRENA a.s., neboť pověřeným zástupitelem pro územní plán ze strany odpůrkyně byl shodou náhod majitel společnosti LUKRENA a.s. Navrhovatelé poukazují na skutečnost, že areál společnosti LUKRENA a.s. je i nyní v současné době přístupný po místních a účelových komunikacích. Tyto komunikace zajišťují veškerý

potřebný a pohodlný přístup, dokonce v této době probíhá rozsáhlá rekonstrukce areálu. Za těchto okolností je vymezení plochy DX, jak bude rozvedeno dále, spolu s dalšími nároky na navrhovatele směrem k omezení jejich práv zcela nadbytečné a tudíž protizákonné.

5. V části návrhu uvozené slovy „Právní důvody napadení opatření obecné povahy“ navrhovatelé dále uvedli následující.
6. ÚP D. L. na pozemcích či jejich částech s p.č. X., p.č. XA., p.č. XB., p.č. XC., p.č. XD., p.č. XE., p.č. XF. a p.č. XG., v k.ú. X vymezuje v ploše označené jako DX-K4 zamýšlenou účelovou komunikaci pro zemědělský areál – „K4 situovaný v severní části sídla L. po obvodu stávajícího zemědělského areálu jakožto alternativu pro jeho dopravní obsluhu, v severní části napojenou na stávající účelovou komunikaci“ (str. 14 ÚP D. L.). Pozemky p.č. XF. a p.č. XG. jsou součástí řešené plochy DX-K4, když v grafické části jsou „součástí této řešené plochy zahrnuty pod plochy DX s vyznačením červené a bílého karo šrafováním“. V textové části územního plánu se však nikde o pozemcích p.č. XF. a p.č. XG. nehovoří, a to dokonce ani ve vymezení ploch DX-K4, či v souvislosti se zřízením předkupního práva. Je tak dán zásadní nesoulad mezi grafickou a textovou částí územního plánu (Nejvyšší správní soud č.j. 1 As 177/2019-23: *Postrádá-li textová část územního plánu zmínku o zásadním zásahu do vlastnického práva některého z dotčených vlastníků pozemku, bude se zpravidla jednat o objektivní okolnost, pro kterou soud i přes procesní pasivitu navrhovatele nemá odmítnout soudní přezkum.*). Potřeba jasného vymezení pozemků je dána i tím, že se obec již pokusila a pokouší o zápis omezení vlastnického práva k ostatním pozemkům do katastru nemovitostí. Je navíc nelogické, vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné, proč v případě většiny dotčených pozemků odpůrkyně přikročila k jejich zatížení předkupním právem, v případě výše uvedených pozemků jen v grafické části, pakliže má být smyslem územního plánu zřídit účelovou komunikaci na všech dotčených pozemcích. ÚP D. L. tedy na pozemcích navrhovatelů vymezuje účelovou komunikaci jako alternativu (současná přístupová komunikace vede uvnitř areálu a slouží všem vlastníkům nemovitostí s tím, že je napojená na veřejnou cestu). Ze své podstaty tak ÚP D. L. zřizuje přípravu jiné účelové komunikace jako alternativu, když zákonným znakem pro zřízení účelové komunikace je mj. nezbytná komunikační potřeba, tedy neexistence jiného přístupu. V tomto smyslu je ÚP D. L. vnitřně rozporný, neboť nemůže zřizovat novou účelovou komunikaci tam, kde zároveň konstatuje, že již existuje stávající přístup [Nejvyšší správní soud č.j. 2 As 317/2018-35: *II. Je zásadně věcí autonomního politického uvážení obce (samozřejmě v mezích limitů daných zejména zákonem a nadřazenými nástroji územního plánování), jakým způsobem uspořádá své území. Pro kroky, které se dotknou subjektivních práv jednotlivců, zvláště pak jejich práv vlastnických, však musí existovat racionální důvody a takové kroky zásadně mají, je-li to rozumně možné, dopadat na jednotlivce v obdobném postavení obdobně a zasahovat do jejich práv co nejméně, jak je to jen rozumně možné. Územní plánování již tím, že omezuje vlastníka ve škále možných způsobů využití svého majetku, znamená takový zásah do vlastnického práva ze své podstaty, a proto pro každé omezení z něho plynoucí musí existovat patřičný legitimní důvod. Cokoli jiného by byla svévole, která ani v rámci politického rozhodování není obecně vzato přípustná.*] Jednalo by se o tzv. cestu z pohodlnosti, kterou letitá judikatura považuje za zásadní překážku vzniku nové účelové komunikace.
7. ÚP D. L. výše uvedené pozemky majitele zařazuje do kategorie veřejně prospěšných staveb – veřejně prospěšných opatření s možností vyvlastnění a zřízení předkupního práva obce. Plocha K4, jak je její odůvodnění vymezeno v ÚP D. L.: „K4 ... Severně od L. ... Tato

lineární plocha změny v krajině je vymezena za účelem umístění účelové komunikace pro dopravní obsluhu při západní straně obvodu stávajícího zemědělského areálu, která umožní jeho obnovu. Tato komunikace se v severní části napojuje na stávající účelovou komunikaci. Důvodem jsou zablokováné majetkové vztahy v území, které znemožňují optimální využití stávajícího areálu jako celku.“ Nebo na str. 45 územního plánu: „K4 ... Severně od L. ... Tato lineární plocha změny v krajině je vymezena za účelem umístění účelové komunikace pro dopravní obsluhu při západní straně obvodu stávajícího zemědělského areálu, která umožní jeho obnovu. Tato komunikace se v severní části napojuje na stávající účelovou komunikaci. Důvodem jsou zablokováné majetkové vztahy v území, které znemožňují optimální využití stávajícího areálu jako celku.“

8. Tedy odůvodněním dohledaným v ÚP D. L. je řešení zablokovaných majetkových vztahů, aniž byla provedena analýza, zda-li jsou v dané lokalitě vůbec problémy, aniž by se konkrétně uvádělo, jaké majetkové vztahy jsou zablokováné a hlavně kdo jsou majitelé takto zablokovaných pozemků. Územní plán není nástrojem pro řešení případných sporů v území a už vůbec ne pro případné řešení sporů soukromoprávních, obec v dotčené ploše není majitelem žádných nemovitostí. Navíc, jak už bylo výše uvedeno, bez toho, aniž by byl záměr na ploše DX realizován, probíhá, resp. v současné době je ukončována podstatná modernizace areálu LUKRENA a.s. Tedy ani tento důvod neobstojí, neboť rekonstrukce probíhala a v současné době se blíží ke svému závěru. Tedy i v tomto smyslu je nadužíván územní plán jako nástroj pro omezení vlastnického práva v rozporu s ústavním pořádkem.
9. Odůvodnění ÚP D. L. co do omezení vlastnického práva navrhovatelů je tak velice strohé, chybí bližší rozvedení odůvodnění, ze kterého by se dal odvodit skutečný záměr pořizovatele. V podstatě se dá říci, že chybí úplně a ÚP D. L. je ve svém celku nepřezkoumatelný, a tedy protizákonný [územní plán je přijímán k zajištění veřejného zájmu, jímž zajisté může být i potřeba koordinovat výstavbu v území a zajistit jeho průchodnost. Tento zájem lze zajisté chránit i prostřednictvím vymezení veřejných prostranství. Hodnoty chráněné územním plánem nicméně musí být nejen řádně pojmenovány a specifikovány, ale také odůvodněny. O to více je tato potřeba naléhavá, dozná-li funkční využití dotčeného pozemku zásadní změny (je určen k diametrálně odlišnému funkčnímu využití oproti předchozímu stavu) či je-li s určením (deklarováním) funkčního využití pozemku (plochy) spjat určitý zákonem předvídaný proces, který vyžaduje jisté procesní standardy odůvodnění. V takovém případě musí být tato změna v územním plánu vysvětlena a odůvodněna. V souladu s principem právní jistoty má totiž každý, tedy i stěžovatel, právo znát důvody změn, jež se ho dotýkají. Nejen z tohoto důvodu je nezbytné zásadní funkční změny, které se dotýkají vlastnických práv subjektů v územních plánech, odůvodnit přesně, jasně, určitě a srozumitelně, aby nebylo možno mluvit o zneužití práva a svévoli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č.j. 2 As 295/2015-83)].
10. Navíc, pokud ÚP D. L. deklaruje snahu zřídit účelovou komunikaci, pak tato se ze své podstaty může nacházet na pozemcích různých vlastníků, v naprosté většině soukromých. Zřízení - vznik účelové komunikace na pozemcích nepředpokládá, že by dotčené pozemky musely náležet obci či státu. Účelové komunikace vznikají, a navrhovatelé si troufají říct, že v naprosté míře, na pozemcích soukromých vlastníků, neboť pokud vznikají komunikace na obecních pozemcích, vznikají tyto jako komunikace místní. V tomto smyslu se jedná o zcela zbytný, zbytečný a nadbytečný zásah do vlastnického práva navrhovatelů bez racionálního podkladu. Účelová komunikace nevzniká rozhodnutím

správního orgánu, ale naplněním zákonných definičních znaků v daném terénu. Jinými slovy řečeno, územní plán nemůže založit její vznik svým přijetím, proto je v tomto smyslu přijatý územní plán nezákonný.

11. „Na str. 47 Územní plánu D. L.“ se vymezuje plocha DX v pozemcích navrhovatelů jako plocha WD1 s možností uplatnění předkupního práva ve prospěch odpůrkyně WD1 DOPRAVNÍ INFRASTRUKTURA K4 (účelová komunikace, L. – sever) POZEMKY s p.č. v k.ú. X: XK., XE., XA., XC., XL., XM., XN., XO., XP., XR., XŘ., XS., XŠ., XT., XŤ., XU., XV., X., XW. (dle KN).
12. Zejména ve vztahu k pozemku p.č. X. se územním plánem navrhuje zřídit předkupní právo k celému pozemku, když tento má výměru 25 332 m², zatímco celá plocha plochy DX/K4 má plochu 4 210 m² (str. 21 územního plánu D. L.). Odpůrkyně se již snažila a snaží zanést předkupní právo do katastru nemovitostí k celé parcele, a to v souladu s účinným ÚP D. L. Odpůrkyně tedy územním plánem nevymezila žádná bližší omezení předkupního práva co do jeho výměry v její prospěch a zásadně postihuje celé parcely navrhovatelů, aniž by k tomu měla zákonný podklad, resp. tím, že takto přijala územní plán a nepostupovala konzervativně při omezení cizích vlastnických práv, se dopustila svévole a porušení ústavně garantovaného práva navrhovatele dle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.
13. Plocha DX v kapitole F14 na str. 38 územního plánu je vymezena pro hlavní využití jako cesta pro pěší a cyklisty, teprve v přípustném využití je možno plochu užívat jako účelovou komunikaci.
14. Dále územní plán stanoví: Hlavní využití, tedy převažující účel využití plochy; v případě, že není hlavní využití stanoveno, pak je využitelnost přípustného a podmíněně přípustného využití v rozsahu 0 - 100 %; přípustné využití, tedy další možné využití plochy, které doplňuje hlavní využití a které nesmí zhoršovat podmínky hlavního využití plochy; (str. 29 územního plánu)
15. Jinými slovy řečeno, v tomto bodě je územní plán vnitřně rozporný, neboť navrhuje plochu DX/K4 pro dopravní obsluhu zemědělského areálu zemědělskými stroji, což nepochybně povede ke zhoršení podmínek hlavního využití plochy a rozhodně toto hlavní využití plochy (cesta pro pěší a pro cyklisty) nedoplňuje, spíše naopak ho vylučuje. Územní plán samotný tedy popírá jím definované podmínky využití území. Pokud je navíc navrhováno zřízení předkupního práva, pak se v podstatě jedná o omezení vlastnického práva ve prospěch přípustného využití, které je v rozporu hlavním využitím plochy. Tento rozpor není územním plánem nikde řešen, v tomto smyslu je tak územní plán nepřezkoumatelný.
16. K případu omezení vlastnického práva územním plánem se vyjadřovala již i soudní judikatura (Krajský soud v Praze sp.zn. 55 A 128/2020):

„53. Soud se však ztotožňuje s navrhovatelem, že vymezení předkupního práva ve vztahu k pozemku p. č. X nebylo dostatečně odůvodněno.

54. Požadavky na obsah odůvodnění územního plánu upravuje § 53 odst. 4 a 5 stavebního zákona a část II. přílohy č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., přičemž změna územního plánu se zpracovává v rozsahu měněných částí (§ 55 odst. 6 stavebního zákona). Z § 68 odst. 3 správního řádu užitého přiměřeně dle § 174 odst. 1 správního řádu vyplývá, že i v odůvodnění opatření obecné povahy je nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (srov. rozsudek NSS ze

dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS). Odůvodnění musí být logické a přesvědčivé, byť na obecnou část odůvodnění nelze klást přehnané nároky a nutně zůstává spíše v obecné rovině (srov. bod 20 rozsudku NSS ze dne 2. 8. 2018, č. j. 10 As 33/2018-39). Požadavky na konkrétnost a detailnost odůvodnění se liší v závislosti na tom, zda vlastník konkrétních pozemků v průběhu řízení o změně územního plánu vznesl proti regulativům napadeným před soudem včasné námitky (viz rozsudek NSS ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 AOs 3/2013-33). V případě, že navrhovatel zůstane bez objektivních důvodů pasivní, je třeba klást na odůvodnění nižší nároky. Zásadně postačí, je-li z odůvodnění alespoň v obecné rovině patrná představa o záměrech zpracovatele (viz např. rozsudek NSS ze dne 6. 11. 2014, č. j. 7 As 186/2014-49, či ze dne 2. 8. 2018, č. j. 10 As 33/2018-39). Závažným důvodem pro zrušení (části) OOP i přes procesní pasivitu navrhovatele nemůže být pouhá obecnost odůvodnění, může jím však být jeho naprostá absence. Jde o případ, kdy odůvodnění je natolik nedostatečné, že nedává o záměrech zpracovatele jasnou představu ani v té nejobecnější rovině a fakticky zcela chybí (srov. body 17 až 19 rozsudku NSS ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 AOs 3/2013-29, rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2016, č. j. 8 As 121/2015-53, či rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2020, č. j. 43 A 155/2018-104, či ze dne 16. 6. 2020, č. j. 55 A 80/2019-99). Tento požadavek odůvodnění změny ve vztahu k lokalitě č. 11 nesplňuje, jak bude níže rozvedeno.

56. Ze změny č. 6 územního plánu vyplývá, že plocha na pozemku p. č. X byla vymezena pro komunikaci – pokračování ulice U S. V odůvodnění je uvedeno, že k vymezení předkupního práva v lokalitě č. 11 došlo z důvodu potřeby zachování funkčnosti dopravní obslužnosti občanské vybavenosti, a to zajištění přístupnosti školního pozemku. Takové odůvodnění bez bližšího vysvětlení by bylo možné při absenci námitek navrhovatele považovat za dostatečné, pokud by potřeba zajištění přístupnosti „školního pozemku“ prodloužením slepé komunikace v ulici U S. o pozemek navrhovatele p. č. X logicky odpovídala vymezení ploch v územním plánu, popřípadě se podávala z jiných podkladů. Nelze však odhlédnout od toho, že dle grafické části územního plánu ve znění změny č. 6 pozemek p. č. X, na němž je nově vymezena plocha pro komunikaci, sousedí s plochou VŠ – školství. Pozemek p. č. X navazující na západní straně na účelovou komunikaci (ulici U S.) po své severní a severovýchodní straně sousedí s plochami čistě obytného území OC a pouze malou jihovýchodní částí (v délce cca 1 m) s plochou VZ – veřejná zeleň, která cca 50 m jižně přiléhá k ploše VŠ. Po jižní straně se pak nachází navrhovatelův pozemek p. č. X, původně s funkčním využitím OC, na němž byla bez jakéhokoli odůvodnění změnou č. 6 vymezena plocha VZ. Přístup na „školní pozemek“, resp. plochu VŠ, je přitom zajištěn o 50 m jižně stávající paralelní ulicí ústící přímo k ploše VŠ při její hranici s plochou VZ. Hlavní přístup k ploše VŠ je pak zajištěn z jihu. Pokud by měl být uvažován přístup pro pěší přes plochu VZ (např. pro obyvatele plochy všeobecně obytného území na severovýchodě obce), pak je přístup možný též ze severní strany, kdy stávající plocha veřejné zeleně VZ sousedící s plochou VŠ je lemována existující komunikací oddělující plochy VZ a OV. Lze shrnout, že z grafické části územního plánu je patrné, že zde není nezbytná potřeba a ostatně ani rozumná možnost zajištění dopravní obslužnosti plochy školství prodloužením ulice U S. Potřeba zajištění (dalšího) přístupu ke „školnímu pozemku“ skrze úzký průchod na plochu veřejné zeleně nad školním pozemkem se nepodává ani z jiných podkladů. Lze tedy shrnout, že vymezení předkupního práva k pozemku p. č. X postrádá přesvědčivé odůvodnění. Soud s ohledem na výše uvedené shledal námitku nezákonnosti vymezení předkupního práva důvodnou.“

17. Je-li pro pozemky navrhovatelů navrženo zřízení předkupního práva, pak pro to musí být pádný důvod, z územního plánu obce D. L. takovýto důvod nelze vyčíst, resp. zcela v něm chybí. Postup odpůrkyně v územním plánu tak nelze nazvat jinak než libovůlí.

18. Navrhovatelé jsou toho názoru, že za takovýchto okolností (příprava cesty z pohodlnosti), nemůže být omezeno jejich vlastnické právo, neboť není dána substantiální potřeba, jež by nabyla intenzity, která by převážila nad ochranou jejich vlastnického práva k pozemkům, a navíc omezení vlastnického práva je nadužito v tom smyslu, že se nevztahuje pouze na část pozemků, ale na pozemky celé, když záměr odpůrkyně pokrývá jen marginální část dotyčných pozemků. V takovém případě se akceptuje i skutečnost, že navrhovatel nepodal proti územnímu plánu námitky [Nejvyšší správní soud č.j. 6 As 134/2015-39: II. Soud může přisvědčit navrhovateli, který svá práva nehájil již v procesu tvorby územního plánu. Je tomu tak v případě, že krajský soud buď: a) shledá procesní pochybení obce takové intenzity, že znemožnilo navrhovateli bránit se včas proti zařazení svého pozemku do určité plochy; nebo: b) dovedl závažnou nezákonnost územního plánu spočívající v porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy].

III.

Vyjádření odpůrkyně

19. Odpůrkyně navrhla zamítnutí návrhu. Ve vyjádření k návrhu uvedla, že navrhovatelé neuplatnili žádnou připomínku ani námitku v době pořizování územního plánu. Jak plyne i z vyjádření Krajského úřadu Plzeňského kraje, které je založeno ve spise sp.zn. 55 A 34/2023 a senát rozhodující tuto věc s ním musí být seznámen, tak ze strany odpůrkyně nedošlo k žádným procesním pochybením a proces tvorby a přijetí územního plánu byl zcela v pořádku. Stížnosti navrhovatelů tak postrádají skutečný podklad, kdy svoji pasivitu schovávají za údajně „dobré vztahy“ a „nečekané rozhodnutí“. Navrhovatelé ve svém návrhu také chybně uvádějí, že pověřeným pracovníkem pro tvorbu nového územního plánu byl majitel společnosti LUKRENA a.s. Pověřeným pracovníkem byl sám starosta obce V. O. Tento náznak podjatosti je tak zcela lichý a nemá věcnou oporu. Problémem navrhovatelů je zamýšlená účelová komunikace pro zemědělský areál, kdy navrhovatelé mají za to, že takového přístupu není fakticky třeba, a argumentují judikaturou, jejíž vztah k dané věci účelově naklání. Tvrzení, že neexistuje nezbytná komunikační potřeba, není pravdivé. Již pouhým pohledem na situaci pozemků a územní plán je zřejmé, že stávající napojení areálu je nevhodné a zasahující do práv více osob. Tvrzení ohledně toho, že územní plán má být řešením soukromoprávních sporů, je zcela mimo realitu. Ze samotných tvrzení uvedených v návrhu je možné odvodit dobré vztahy mezi účastníky řízení, tj. jaký spor by měl být územním plánem řešen? Navíc územní plán sám o sobě žádná předkupní práva nezakládá, pouze vytváří možnost jejich budoucího zřízení. Odpůrkyně má za to, že její postup při vydání územního plánu a celý územní plán splňují veškerá kritéria a návrh není důvodný.

IV.

Replika navrhovatelů

20. V replice k vyjádření odpůrkyně navrhovatelé uvedli následující.
21. Navrhovatelé, pokud byli ve věci územního plánu v kontaktu s p. N., z jeho vyjádření nabyli dojmu a on se jim několikrát osobně zmínil, že je pověřeným zastupitelem k přípravě nového územního plánu D. L. Proto je pro ně informace, že touto osobou byl p. O., překvapivá.

22. Odpůrkyně tvrdí, že navrhovatelé „účelově naklánějí“ judikaturu týkající se účelové komunikace. Navrhovatelé jen obtížně mohou proti tomuto argumentovat, když se jedná o velmi obecnou námitku bez bližších podrobností. Tedy, i oni mohou pouze obecně konstatovat, že na podporu svého právního názoru vyhledali z jejich pohledu nejvhodnější judikáty. Odpůrkyně dále uvádí, že „... je zřejmé, že stávající napojení areálu je nevhodné a zasahující do práv více osob“. Odpůrkyně vůbec nerozvádí, v čem konkrétně spočívá nevhodnost napojení areálu a ani nijak blíže nespecifikuje osoby, jež jsou tímto dotčeny. V dané lokalitě se jedná o tzv. silové řešení pohodlnějšího napojení areálu společnosti LUKRENA a.s. na veřejné komunikace prostřednictvím zřízení předkupního práva k pozemkům, na nichž by se měla nacházet účelová komunikace. Odpůrkyně tak potvrzuje jen tu skutečnost, že existuje stávající napojení areálu na veřejné komunikace, které není pro LUKRENU a.s. to nejvhodnější. Zřízení předkupních práv a nové účelové komunikace je, jak již uváděli navrhovatelé, zneužitím práva.
23. Odpůrkyně samotná v dané lokalitě nemá žádné záměry, nemovitosti či neargumentuje vznikem nějaké veřejně prospěšné stavby, proto si navrhovatelé její aktivitu neumějí vysvětlit jinak, než že pouze jedná ve prospěch třetí osoby k tíži jejich majetků. Navíc, navrhovaná účelová komunikace s předkupním právem vede zčásti již po stávající komunikaci, která slouží i této třetí osobě. Regulace přijatá územním plánem je tedy i z tohoto důvodu nadbytečná a tedy neúčelná a protiústavní. Koneckonců, sám stavební zákon umožňuje zřídit předkupní právo teprve v okamžiku, kdy stejného účelu není možno docílit jinak – např. zřízením věcného břemene. Odpůrkyně tento test proporcionality v napadeném územním plánu zcela pominula.
24. Odpůrkyně se mylí, pokud tvrdí, že územní plán nezakládá předkupní práva. Naopak, územními plány se obecně předkupní práva zakládají a následně se zapisují do katastru nemovitostí [§ 101 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon): *Předkupní právo podle tohoto zákona vzniká nabytím účinnosti územního plánu nebo regulačního plánu a má účinky věcného práva.*], kde se právě jako titul vzniku předkupního práva dokládá územní plán. Zápis do katastru nemovitostí má již v podstatě jen deklaratorní charakter. Odpůrkyně má v současné době již na katastru nemovitostí zapsáno předkupní právo k pozemkům navrhovatelů, ne tak jak vyplývá z grafické části územního plánu D. L., ale pro celé tyto pozemky v hranicích stávajících parcel.

V.

Vyjádření účastníků řízení při jednání

25. Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VI.

Posouzení věci soudem

26. V souladu s § 101b odst. 3 a § 101d odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) soud přezkoumal napadené opatření obecné povahy v rozsahu a z důvodů uvedených v návrhu a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy.

A.

27. Předně je vhodné upozornit na to, že judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu vychází ze zásady zdrženlivosti při přezkumu územních plánů obcí. Současně se Nejvyšší správní soud vyjádřil i ke způsobu a rozsahu přezkumu územních plánů obcí.
28. Ústavní soud v nálezu ze dne 7. 5. 2013, sp.zn. III. ÚS 1669/11 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na www.usoud.cz) uvedl: „Při rozhodování o zásahu do samosprávy musí soud náležitě zvážit význam základního práva územního samosprávného celku na samosprávu na jedné straně a význam důvodů svědčících pro takový zásah na straně druhé; zásah musí být přiměřený závažnosti takových důvodů. Výsledek poměrování těchto dvou skupin hodnot musí soud ve svém rozhodnutí přesvědčivě vyjádřit. Ústavní stížnosti napadená rozhodnutí trpí tím nedostatkem, že tento test přiměřenosti soudního zásahu dostatečně nevyjadřují. Požadavky vznášené Nejvyšším správním soudem vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku uplatněnými proti územnímu plánu, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů; lze je hodnotit jako nepřípustný zásah do práva na samosprávu.“
29. Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 29. 1. 2020, č.j. 1 As 177/2019-28 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) uvedl: „V procesu územního plánování dochází k vážení řady různých (často odlišných nebo dokonce protichůdných) zájmů soukromých (individuálních či skupinových) i veřejných. Výsledkem musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu daného územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (srov. bod 114 rozsudku ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010-103). Nejvyšší správní soud poukázal ve své judikatuře i na to, že při hodnocení zákonnosti územní plánovací dokumentace se řídí zásadou zdrženlivosti (srov. rozsudek ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, č. 1462/2008 Sb. NSS). Ke zrušení opatření obecné povahy by měl proto soud přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku. Jak bylo shora nastíněno, přijetím územního plánu či jeho změny dochází prakticky vždy k určitému dotčení na vlastnickém právu soukromých osob, neboť vymezení konkrétní plochy pro určitý účel s sebou nese nemožnost změnit stávající využití nemovitosti pro jiný, než územním plánem plánovaný účel. Úkolem soudu v rámci přezkumu zásahu do práv stěžovatele je proto, za splnění dalších podmínek, zjistit, zda si pořizovatel územní plánu nepočínal zjevně svévolně či diskriminačně, zda úkoly a cíle, které prostřednictvím územního plánu naplňuje, jsou legitimní a zákonné, a zda se v případě omezení vlastnických práv jedná o omezení v nezbytně nutné míře, vedoucí rozumně k zamýšlenému cíli a je činěno nejšetrnějším možným způsobem. Rozsah soudního přezkumu, zvláště ve vztahu k nároku na podrobnost odůvodnění územního plánu a posouzení proporcionality přijatého územního plánu, je ovlivněn procesní pasivitou účastníka řízení (navrhovatele).“

B.

30. Pokud jde o plochu ostatní komunikace (DX) K4, bylo v opatření obecné povahy na str. 14 v části označené slovy „1. účelové komunikace“ uvedeno, že hlavní trasy účelových

komunikací, polních a lesních cest jsou fixovány stabilizovanými plochami dopravy – ostatní komunikace (DX), které zdůrazňují jejich hlavní funkci. V místech, kde je nutné zlepšit propustnost území a obsluhu pozemků, jsou navrženy koridory účelových komunikací (DX). K4 je situovaný v severní části sídla L. po obvodu stávajícího zemědělského areálu jakožto alternativa pro jeho dopravní obsluhu, v severní části napojenou na stávající účelovou komunikaci.

31. Na straně 14 bylo v části označené slovy „*doprava - ostatní komunikace (DX)*“ uvedeno jako hlavní využití cesty pro pěší a cyklisty, jako přípustné využití účelové komunikace, místní komunikace III. a IV. třídy, manipulační plochy a plochy skladování materiálu údržby pozemních komunikací, zemědělský půdní fond, liniové trasy, stavby a zařízení technické infrastruktury nadmístního charakteru.
32. Na straně 47 bylo v části označené slovy „*vymezení veřejně prospěšných staveb a veřejných prostranství, pro které lze uplatnit předkupní právo, s uvedením v čí prospěch je předkupní právo zřizováno, parcelních čísel pozemků a názvu katastrálního území a případně dalších údajů podle § 8 katastrálního zákona*“ k WD1 dopravní infrastruktura (účelová komunikace, L. - sever) K4 byly uvedeny pozemky s p.č. v k.ú. L. u D. L. XK., XE., XA., XC., XL., XM., XN., XO., XP., XR., XŘ., XS., XŠ., XT., XŤ., XU., XV., X., XW. (dle KN).
33. V odůvodnění na straně 45 bylo ke „K4 ... severně od L. ...“ uvedeno: „*Tato lineární plocha změny v krajině je vymezena za účelem umístění účelové komunikace pro dopravní obsluhu při západní straně obvodu stávajícího zemědělského areálu, která umožní jeho obnovu. Tato komunikace se v severní části napojuje na stávající účelovou komunikaci. Důvodem jsou zablokovávané majetkové vztahy v území, které znemožňují optimální využití stávajícího areálu jako celku.*“ V podmínkách využití plochy bylo uvedeno, že plocha je navržena jako veřejně prospěšná stavba dopravní infrastruktury WD1.

C.

34. Podle § 2 odst. 1 písm. n) stavebního zákona se veřejně prospěšnou stavbou rozumí stavba pro veřejnou infrastrukturu určená k rozvoji nebo ochraně území obce, kraje nebo státu, vymezená ve vydané územně plánovací dokumentaci.
35. Veřejnou infrastrukturu jsou i stavby pozemních komunikací [§ 2 odst. 1 písm. m) bod 1 stavebního zákona].
36. Podle § 101 odst. 1 stavebního zákona k pozemku určenému územním plánem nebo regulačním plánem pro veřejně prospěšnou stavbu nebo veřejné prostranství a ke stavbě na tomto pozemku má obec nebo kraj anebo stát (dále jen „*oprávněná osoba*“) v rozsahu vymezeném touto územně plánovací dokumentací předkupní právo; to neplatí, pokud pro veřejně prospěšnou stavbu postačí zřízení věcného břemene. Předkupní právo se v územním plánu nebo regulačním plánu vymezuje označením nemovitosti podle zvláštního právního předpisu a stanovením oprávněné osoby, v případě státu též stanovením příslušné organizační složky nebo příspěvkové organizace nebo státního podniku. Textovou část územního plánu nebo regulačního plánu obsahující vymezení nebo změnu vymezení předkupního práva zašle obec nebo kraj neprodleně osobě oprávněné z předkupního práva a osobám, jejichž nemovitosti předkupní právo zatěžuje. Osoba oprávněná z předkupního práva podá neprodleně návrh na zápis předkupního práva do katastru nemovitostí. Předkupní právo podle tohoto zákona vzniká nabytím účinnosti územního plánu nebo regulačního plánu a má účinky věcného práva. Vlastník pozemku nebo stavby, u kterých

vzniklo předkupní právo podle tohoto zákona (dále jen „*povinný vlastník*“), má povinnost v případě zamýšleného úplatného převodu nabídnout oprávněné osobě tyto k odkoupení postupem a za podmínek podle tohoto zákona.

D.

37. Odpůrkyně plochu ostatní komunikace (DX) K4 označila za veřejně prospěšnou stavbu, bylo tedy na ní, aby v opatření obecné povahy „*veřejnou prospěšnost*“ stavby obhájila.
38. Pojem veřejné prospěšnosti není žádným zákonem blíže vymezen. Z ustanovení § 146 občanského zákoníku by bylo lze dovodit, že by mělo jít o stavbu pro „*obecné blaho*“. Stavební zákon pak v ustanovení § 2 odst. 1 písm. n) operuje s pojmy „*veřejná infrastruktura*“ a „*stavba určená k rozvoji nebo ochraně území obce, kraje nebo státu*“.
39. Dochází-li v procesu územního plánování k vážení řady různých (často odlišných nebo dokonce protichůdných) zájmů soukromých (individuálních či skupinových) i veřejných, v případě veřejně prospěšné stavby musí nad zájmy ostatními jednoznačně převažovat zájem veřejný. Zásah do práv vlastníků je totiž mnohem zásadnější než například v případě prostého vymezení pozemní komunikace, kdy nevzniká předkupní právo ve smyslu § 101 odst. 1 stavebního zákona. Musí být tedy nade vší pochybnost zřejmé, že navržená stavba je skutečně veřejně prospěšná, je potřebná k dosažení obecného blaha, nezbytná pro veřejnou infrastrukturu, resp. pro rozvoj nebo ochranu území obce.
40. Nic z toho však ve vztahu k předmětné ploše z opatření obecné povahy nevyplývá. Důvody, o které odpůrkyně opřela důvodnost vymezení předmětné plochy, za veřejnou prospěšnost stavby považovat nelze.
41. Jak vyplývá z opatření obecné povahy, lze v něm vysledovat tři důvody pro vymezení předmětné plochy. Zaprvé, alternativa pro dopravní obsluhu zemědělského areálu (shora citovaná str. 14 opatření obecné povahy). Zadruhé, dopravní obsluha, která umožní obnovu zemědělského areálu (shora citovaná str. 45 odůvodnění opatření obecné povahy). Zatřetí, odstranění zablokovaných majetkových vztahů v území, které znemožňují optimální využití zemědělského areálu jako celku (také shora citovaná str. 45 odůvodnění opatření obecné povahy).
42. Ze všech tří zmíněných důvodů vyplývá povýšení zájmu zemědělského areálu, ať již jde o zajištění alternativního přístupu, jeho obnovu či jeho optimálního využití, nad zájmy jiné. Nikoli však z důvodu veřejného zájmu nad zájmy jinými, nýbrž z důvodu soukromých zájmů vlastníků pozemků zemědělského areálu nad soukromými zájmy navrhovatelů. Na základě skutečností uvedených v opatření obecné povahy tak nemůže být o veřejné prospěšnosti vůbec řeč.
43. Dlužno doplnit, že opatření obecné povahy vůbec nepočítá s hlavním využitím předmětné plochy (DX), jakožto cesty pro pěší a cyklisty. Takto tato plocha není vůbec odůvodňována.
44. Nad rámec shora uvedeného je vhodné uvést, že odůvodnění vymezení předmětné plochy by neobstálo ani v případě, když by předmětná plocha nebyla označena za stavbu veřejně prospěšnou. A to proto, že důvody vymezené opatřením obecné povahy nemohou odůvodnit ani převahu soukromých zájmů vlastníků pozemků zemědělského areálu nad soukromými zájmy navrhovatelů.
45. Územní plánování neslouží k řešení soukromoprávních sporů. Územní plánování neslouží ani k prosazování jednoho soukromého zájmu na úkor jiného soukromého zájmu, aniž by

to bylo v souladu s některým z cílů (§ 18 stavebního zákona) či úkolů územního plánování (§ 19 stavebního zákona).

46. Bylo-li záměrem vymezení předmětné plochy zajistit vlastníkům pozemků zemědělského areálu alternativní přístup, který si tito, zřejmě z důvodu obecně tvrzených „zablokovaných majetkových vztahů v území“ nebyli schopni zajistit sami soukromoprávní cestou, a nevznikl ani veřejnoprávně v podobě existence veřejně přístupné účelové komunikace (zde zřejmě existence jiného přístupu a neexistence alespoň konkludentního souhlasu navrhovatelů), je nezbytné považovat zvolené „silové“ řešení, při nedeklarovaném souladu tohoto řešení s některým z cílů či úkolů územního plánování, za zjevně svévolné a ve vztahu k vlastnickým právům navrhovatelů za diskriminační.
47. S ohledem na důvodnost podstaty námitek navrhovatelů již nebylo nutné se dále zabývat důvodností či nedůvodností námítky podjatosti v průběhu zpracovávání opatření obecné povahy.

E.

48. Jde-li pak o námitku odpůrkyně o tom, že navrhovatelé v době pořizování územního plánu neuplatnili žádnou připomínku ani námitku, je nutné uvést následující.
49. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2010, č.j. 1 Ao 2/2010 - 116, dospěl k závěru, že „skutečnost, že navrhovatel v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části (§ 101a a násl. s.ř.s.) neuplatnil námitky či připomínky ve fázích přípravy opatření obecné povahy, jej nezabavuje práva takový návrh podat. Návrh proto nemůže soud pro nedostatek aktivity navrhovatele v předcházejících fázích správního řízení odmítnout pro nedostatek procesní legitimace. Procesní pasivita navrhovatele ve fázích správního řízení předcházejícího přijetí opatření obecné povahy může být způsobena faktory subjektivními i objektivními. Její význam pro úspěšnost žaloby posoudí soud (§ 101a a násl. s.ř.s.) s přihlédnutím ke všem individuálním okolnostem případu, a to při zkoumání procesního postupu správního orgánu, při hodnocení případného rozporu opatření obecné povahy s právními předpisy, jakož i při hodnocení přiměřenosti zásahu do práv a povinností navrhovatele. Přitom je povinen vzít v úvahu práva a povinnosti těch, jimž by zrušení opatření obecné povahy podle návrhu způsobilo újmu na jejich vlastních právech.“.
50. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu dále uvedl: „Čtvrtá fáze (problémový okruh) algoritmu (materiální kritérium, řešící otázku, zda obsah opatření je v souladu se zákonem) a pátá fáze (přezkoumání obsahu z hlediska jeho proporcionality) se z pohledu otázky právě zkoumané do značné míry prolínají. To proto, že zákonným (právním) kritériem rozhodování veřejné správy obvykle bývá také - v textech právních předpisů nejrozličnějším způsobem vyjádřená nebo ze základních principů činnosti veřejné správy dovoditelná - jak věcná správnost přijatého rozhodnutí, tak jeho přiměřenost (proporcionalita). Jinými slovy - jen věcně správné a přiměřené rozhodnutí je také rozhodnutím zákonným. Obě kritéria není vhodné od sebe v praxi uměle oddělovat a řešit složité doktrinní otázky rozhodnutí zákonných a současně věcně nesprávných (a vice versa). I v tomto případě tedy má rozšířený senát obecně za to, že sám fakt včasného neuplatnění takovýchto námitek (a také důvodu včasného neuplatnění) podle povahy individuálního případu musí být hodnocen přísně podle okolností konkrétní věci, aniž by bylo možné a vhodné pro to dávat obecný a všeplatný návod.“
51. V nyní souzené věci zvolila odpůrkyně řešení, které byla povinna v opatření obecné povahy obhájit. A to bez ohledu na předchozí procesní aktivitu nebo pasivitu navrhovatelů. Vzhledem k tomu, že se to odpůrkyni nepodařilo, nebylo možné v prostém

závěru o procesní pasivitě navrhovatelů v průběhu zpracování opatření obecné povahy spatřovat důvod pro zamítnutí jejich návrhu.

VII.

Rozhodnutí soudu

52. Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru, že opatření obecné povahy je v textové i grafické části v rozsahu, ve kterém byla vymezena plocha ostatní komunikace (DX) K4, v rozporu se zákonem, opatření obecné povahy v této části podle § 101d odst. 2 věty první s.ř.s. zrušil, a to dnem 25. 6. 2022, neboť opatření obecné povahy v této části nezákonností trpělo již od samého počátku a nemělo by vyvolávat právní účinky. Ve zbytku soud návrh podle § 101d odst. 2 věty druhé s.ř.s. zamítl, neboť v tomto rozsahu není důvodný.

VIII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

53. Soud neprovedl žádný další z účastníky navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti návrhu.

IX.

Náklady řízení

54. Navrhovatelé měli ve věci plný úspěch, proto jim soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích za návrh v celkové výši 20 000 Kč (4 x 5 000 Kč) a v odměně advokáta za 4 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když advokát (i) převzal a připravil zastoupení navrhovatelů, (ii) jménem navrhovatelů podal návrh na zrušení opatření obecné povahy, event. jeho části a (iii) repliku a (iv) účastnil se jednání před soudem. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob, kasačních stížností a dalších právních věcí projednávaných podle soudního řádu správního, s výjimkou věcí podle odstavce 2, částku 3 100 Kč. Advokát činil společné úkony při zastupování čtyř osob, a proto mu náleží za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snižovaná o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu). Za 4 úkony právní služby při čtyřech navrhovatelích tak činí odměna advokáta částku ve výši 39 680 Kč (4 x 3 100 x 0,8 x 4 Kč). Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za 4 úkony na částku ve výši 1 200 Kč (za společné úkony při zastupování více osob přísluší ke každému úkonu pouze jedna paušální náhrada výdajů, viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č.j. 2 AOs 1/2013-138, nebo ze dne 25. 6. 2014, č.j. 6 As 95/2014-13). Podle § 13 odst. 1 advokátního tarifu advokátu náleží náhrada cestovních výdajů na cestu na jednání soudu z Prahy do Plzně a zpět při použití osobního automobilu s pohonnou směsí motorová nafta při její spotřebě 6,5 l/100 km. Náhrada výdajů za cestu osobním automobilem je složena ze základní náhrady za 1 km jízdy ve výši 5,20 Kč [§ 1 písm. b) vyhlášky č. 467/2022 Sb.]. Délka trasy Praha - Plzeň a zpět je 180 km (zde soud akceptoval údaj tvrzený ve specifikaci nákladů řízení, kterou předložili navrhovatelé), a proto základní náhrada za takovou cestu činí 936 Kč. Do cestovních náhrad také patří náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu. Navrhovatelé v rámci specifikace nákladů řízení, resp. za využití

dokladu o nákupu pohonné hmoty, „účtuji“ cenu za pohonnou hmotu 39,90 Kč/l. Jelikož však z předloženého dokladu o nákupu pohonné hmoty není patrná souvislost s cestou k soudu na jednání a zpět (jedná se sice o doklad ze dne konání jednání, tj. 4. 9. 2023, nicméně k nákupu uskutečněnému až ve 20:13 hod., zatímco advokát byl na soudě přítomen v ranních/dopoledních hodinách), použil soud pro určení výše náhrady průměrnou cenu za 1 litr motorové nafty stanovenou pro rok 2023 pro výpočet výše uvedené náhrady v § 4 písm. c) vyhlášky č. 467/2022 Sb., tj. 34,40 Kč/l. Náhrada za spotřebovanou naftu proto činí zaokrouhleně částku 402,50 Kč (1,8 x 6,5 x 34,40 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupcem navrhovatelů je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty zaokrouhleně činí 8 865,90 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí zaokrouhleně částku ve výši 71 084 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“) ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 4. září 2023

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu